

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa decyzję Komisji z dnia 1 października 2014 r. (w brzmieniu zmienionym sprostowaniem z dnia 13 kwietnia 2015 r.), w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że sprzedaż aktywów kompleksu Nürburgring nie stanowi pomocy państwa, że nie prowadzi ona do ciągłości finansowej/gospodarczej pomiędzy sprzedawcą a nabywcą aktywów oraz że jakkolwiek ewentualny zwrot bezprawnej pomocy państwa nie będzie dotyczyć nabywcy aktywów.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Komisja nieprawidłowo zrozumiała znaczenie otwartej, przejrzystej i niedyskryminacyjnej procedury przetargowej, w ramach której dochodzi do sprzedaży na rzecz oferenta, który przedstawi najwyższą ofertę, a także nie zbadała w odpowiedni sposób zaangażowania państwa w proces sprzedaży;
2. Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ stwierdziła ona, że umowa czasowego najmu aktywów pierścienia nie prowadzi do pomocy państwa, a sprzedawcy nie wywarli w sposób bezprawny wpływu na odsprzedaż aktywów inwestorowi rosyjskiemu;
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję zasady ciągłości finansowej/gospodarczej;
4. Zarzut czwarty dotyczący niewszczęcia przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego;
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję praw skarżącej na podstawie art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999;
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Komisję zasad bezstronnego i sumiennego badania;
7. Zarzut siódmy dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję art. 296 akapit drugi TFUE.

Odwołanie wniesione w dniu 9 lipca 2015 r. przez CJ od wyroku wydanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawach połączonych F-159/12 i F-161/12 CJ/ECDC

(Sprawa T-370/15 P)

(2015/C 311/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: CJ (Agios Stefanos, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Kalias)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawach połączonych F-159/12 i F-161/12 CJ/ECDC, w zakresie, w jakim w wyroku tym:
 - oddalono skargę w sprawie F-159/12 w części i obciążono wnoszącego odwołanie jego własnymi kosztami;
 - oddalono skargę w sprawie F-161/12 w całości i obciążono wnoszącego odwołanie jego własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez ECDC;

- zasądzone od wnoszącego odwołanie na rzecz Sądu kwotę 2 000 EUR w celu zwrotu części kosztów, których można było uniknąć, a które Sąd musiał ponieść;
- w rezultacie, w wypadku, gdy odwołanie zostanie uznane za zasadne:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 24 lutego 2012 r.;
 - zasądzenie od ECDC zadośćuczynienia, oszacowanego ex aequo et bono na 80 000 EUR za krzywdę doznaną przez wnoszącego odwołanie i podniesioną w pierwszym zarzucie skargi w sprawie F-161/12;
 - zasądzenie od ECDC zadośćuczynienia, oszacowanego ex aequo et bono na 56 800 EUR za krzywdę doznaną przez wnoszącego odwołanie i podniesioną w incydentalnych żądania odszkodowawczych przedstawionych w trakcie postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie ECDC wszystkimi kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Sąd naruszył zasadę kontradyktoryjności, gdy odrzucił ze względu na niedopuszczalność replikę skarżącego z uwagi na to, iż replika ta, jak również załączniki do niej nie wiązały się bezpośrednio z niektórymi załącznikami odpowiedzi na skargę przedstawioną przez ECDC.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd nie wydał orzeczenia w przedmiocie żądań incydentalnych podniesionych po raz pierwszy w ramach postępowania i dotyczących naprawienia krzywdy spowodowanej niektórymi oświadczeniami zawartymi w odpowiedzi na skargę przedstawioną przez ECDC.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Sąd naruszył przepisy art. 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego, gdy orzekł, że nie może zbadać prawdziwości twierdzeń na temat złego zarządzania finansami ECDC, ponieważ zostały już one zbadane przez OLAF.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Sąd dokonał błędnej wykładni:
 - art. 47 lit. b) pkt (ii) w związku z art. 86 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanych dalej „WZIP”), gdy orzekł, że skarżący mógł zostać zwolniony z pracy ze względu na niesubordynację bez postępowania dyscyplinarnego;
 - art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w świetle terminów przyznanych skarżącemu do przedstawienia swojego stanowiska przed zwolnieniem z pracy;
 - art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, gdy uwzględnił jako dowody oskarżenia, zgodnie z którymi skarżący popełnił czyny karalne, podczas gdy nie był on nigdy ani ścigany karnie, ani skazany za takie czyny przez sąd karny;
 - ciężącego na pracodawcy obowiązku staranności, orzekając, że ECDC nie musiał przyznać skarżącemu pewnego zakresu prawa do obrony w trakcie dochodzenia administracyjnego na podstawie załącznika IX do regulaminu pracowniczego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Sąd dokonał błędnej wykładni zarzutów pierwszego, piątego i ósmego oraz wniosków.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej niektórych okoliczności faktycznych.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Sąd przeinaczył niektóre dowody.